

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.V.P.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem v ČR ..., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem, nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2017 č. j. MV-158827-4/SO-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 21. 6. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 22. 5. 2017 č. j. MV-158827-4/SO-2016, jímž žalovaná postupem dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále též „správní řád“), zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 9. 2016 č. j. OAM-5925-16/DP-2016, kterým byla podle ust. 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 46 odst. 7 a dále ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť se po vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo údaje uvedené v žádosti ověřit.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány postupovaly čistě formalisticky a v rozporu s ust. § 4 správního řádu, neboť úřední osoba, která přebírala vyúčtování zaplaceného pojistného na důchodové pojištění za rok 2015, měla žalobce poučit, že platební výměr na úrok z prodlení za rok 2015 není onou náležitostí, kterou po něm správní orgán požadoval, popř. mu měla jakožto cizímu státnímu příslušníkovi vysvětlit, jaký doklad je po něm vyžadován.

V druhém žalobním bodě žalobce dále namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se vůbec nezabývaly dopady rozhodnutí do podnikání žalobce, ani nebyl proveden žalobcův výslech, na základě kterého by šla přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce posoudit. Správní orgány nesplnily hlediska, která je nutná zvážit v případě neurčitého právního pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života“. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2014 č. j. 5 As 102/2013-34 vymezil hlediska, která by se měla zkoumat, následovně: *„Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“* Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, neboť uvedená hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce nezkoumaly.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že s námitkami žalobce nesouhlasí, přičemž v podrobnostech odkázala na napadené rozhodnutí a ostatní spisový materiál. Dále k žalobní námitce týkající se porušení ust. § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, žalovaná uvedla, že žalobce ani přes písemnou výzvu správnímu orgánu nepředložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem. Až v rámci odvolacího řízení doložil platební výměr na úrok z prodlení ze dne 16. 11. 2015 a doklad o zaplacení daně z příjmu fyzických osob ze dne 4. 1.

2016. Doložení těchto dokladů nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce výše uvedené doklady mohl doložit, vzhledem k datu jejich vystavení, již před vydáním napadeného rozhodnutí. Mimoto z výše uvedených dokladů není patrný ani úhrnný měsíční příjem, neboť se jedná o doklady vztahující se pouze k výši daně z příjmů fyzických osob, resp. k úroku z prodlení z nezaplacené daně z příjmů fyzických osob. Tvzení žalobce, že doložil platební výměr daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015, nemá oporu ve správním spise. Žalobce v řízení o žádosti je povinen doložit ze zákona povinné náležitosti, a tedy zodpovědnost za jejich doložení správnímu orgánu nese on sám. Ohledně opětovné poučovací povinnosti žalovaná uvedla, žalobce byl k odstranění vad již vyzván a poučen o následcích neodstranění těchto vad již písemnou výzvou, přičemž další poučení by v tomto směru bylo již nadstandardní. Správní orgány nemohou opakovaně vyzývat účastníky řízení k odstranění vad žádosti, nedojde-li ze strany účastníků řízení k odstranění vytýkaných vad žádosti. Takovýto postup by vedl ad absurdum k vydávání nekonečné řady výzev k odstranění vad žádosti, docházelo by k průtahům řízení a k zbytečným nákladům na řízení, což by bylo v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů stanovenými v ustanovení § 6 správního řádu.

K druhé žalobní námitce týkající se nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce žalovaná sdělila, že žalobce v odvolání nenamítal, že by rozhodnutím mělo dojít k nepřiměřenému dopadu do jeho rodinného života. Sám žalobce do žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedl, že má v zemi původu manželku a dvě děti. Z Cizineckého informačního systému nebyly u žalobce zjištěny na území České republiky žádné vazební osoby. Žalobce nedoložil úhrnný měsíční příjem ze svého podnikání.

Žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Jednání před krajským soudem

Projednání žaloby před krajským soudem proběhlo v nepřítomnosti žalované, která svou nepřítomnost písemně omluvila. V průběhu jednání před krajským soudem právní zástupce žalobce plně setrval na podané žalobě.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Soud při posouzení věci vycházel z následujících zákonných ustanovení:

Podle ust. **§ 44a odst. 3 věty druhé** zákona č. 326/1999 Sb. se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.

Dle **§ 46 odst. 7 písm. b) část věty před středníkem** zákona o pobytu cizinců platí: „K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.“

Podle ust. **§ 56 odst. 1 písm. a)** citovaného zákona dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

Podle **čl. 8 Úmluvy** o ochraně lidských práv a základních svobod platí, že: „Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“ a „Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

Žalobu shledal krajský soud nedůvodnou.

Z obsahu správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující právně významné skutečnosti. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ) s platností od 9. 4. 2014 do 8. 4. 2016. Dne 3. 3. 2016 žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jelikož žádost žalobce trpěla vadami, vyzval správní orgán výzvou ze dne 3. 3. 2016 žalobce k jejich odstranění. Ve výzvě byl žalobce vyzván mimo jiné k doložení dokladů o úhrnném měsíčním příjmu, který bude odpovídat výši požadované v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně byl žalobce vyzván k doložení platebního výměru daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 a vyúčtování zaplaceného pojistného na důchodové pojištění za rok 2015. Ve výzvě byl žalobce rovněž poučen o následcích neodstranění vad žádosti. Žalobce doložil dne 30. 5. 2016 vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2015 vydané Pražskou správou sociálního zabezpečení.

Dne 14. 9. 2016 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, pod č. j. OAM-05925-16/DP-2016 rozhodnutí, kterým podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 a dále ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a)

zákona o pobytu cizinců žádost žalobce zamítlo, jelikož po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Konkrétně žalobce nepředložil náležitost upravenou v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Dne 5. 10. 2016 podal žalobce proti uvedenému rozhodnutí odvolání, kde doplnil dne 24. 10. 2016. Spolu s doplněním odvolání předložil žalobce správnímu orgánu platební výměr na úrok z prodlení za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 a za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 a doklad o zaplacení daně z příjmu fyzických ze dne 4. 1. 2016.

Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2017 č. j. MV-158827-4/SO-2016 žalovaná odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí shrnula dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu a dále uvedla, že žalobcem předložené výměry na úrok z prodlení a doklad o zaplacení daně z příjmu fyzických osob nelze považovat za novou skutečnost dle ust. § 82 odst. 4 správního řádu, neboť je žalobce vzhledem k datu vystavení mohl uplatnit před správním orgánem I. stupně, a nadto z těchto dokladů není patrný ani úhrnný měsíční příjem. Žalovaná tedy setrvala na názoru správního orgánu I. stupně, tedy že žalobce nepředložil všechny zákonem požadované náležitosti žádosti, a proto odvolání zamítla.

Žalobcovy námitky směřující proti žalobou napadenému rozhodnutí se týkají dvou hlavních oblastí. První okruh žalobních námitek směřuje proti přílišnému formalismu správního orgánu a opětovné poučovací povinnosti a druhý okruh námitek směřuje vůči nepřiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. S jednotlivými námitkami žalobce se soud vypořádal následujícím způsobem.

První okruh námitek soud shledal nedůvodným. Žalobce podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Zákonem stanovenou náležitostí, kterou je nutno správnímu orgánu předložit spolu s touto žádostí, je předložení dokladů ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jelikož tak žalobce neučinil, správní orgán ho ve výzvě ze dne 3. 3. 2016 řádně poučil o tom, co má pro potřeby úspěšné žádosti doložit a rovněž byl žalobce poučen o následcích spojených s nevyhověním této výzvě. Součástí této výzvy byla i příloha, ve které byly náležitosti žádosti podrobně popsány. Žalobce byl tedy dostatečně konkrétním způsobem seznámen s tím, že má správnímu orgánu předložit platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015. Tento doklad však žalobce během celého správního řízení nedoložil a neučinil tak ani v rámci soudního řízení. Z žalobcem předložených dokladů není vůbec patrné, jaké výše žalobcův měsíční příjem dosahoval, a žalobce tedy nesplnil svou povinnost doložit úhrnný měsíční příjem. V daném případě tak byla namíste aplikace ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017. Pokud správní orgán žádost zamítl, postupoval správně, neboť z žalobcem předložených podkladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Správní orgán v daném případě učinil konkrétní výzvu k odstranění vad žádosti a jasným a dostatečným způsobem specifikoval, jaké doklady je potřeba předložit, aby byla

vada zhojena. Tím byla poučovací povinnost správního orgánu splněna a je nutno konstatovat, že správní orgán ve svém postupu nepochybil.

Soud nepovažoval za důvodný ani druhý okruh žalobních námitek týkajících se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ve věci žalobce bylo aplikováno ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V případě rozhodování o neudělení povolení k dlouhodobému pobytu dle citovaného ustanovení, zákon výslovně nepředpokládá, že by měla být posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Zákonodárce povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí zakotvil do zákona pouze při postupu dle odstavce druhého ust. § 56 zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného lze učinit závěr, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého života cizince má správní orgán povinnost zkoumat pouze v případě aplikace ust. § 56 odst. 2 citovaného zákona, které však v daném případě použito nebylo. Je však nutné konstatovat, že z důvodu vázanosti České republiky Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) je v předmětné věci potřeba přihlídnout k čl. 8 Úmluvy, který také ukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. K uvedenému se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2018 č. j. 5 Azs 46/2016-53, ve kterém uvedl: *„Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“* Přestože se shora uvedený právní názor vztahoval na postup dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, lze jej užít i v právě projednávané věci při aplikaci ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť vztah ust. § 77 odst. 1 spolu s ust. § 77 odst. 2 a ust. § 56 odst. 1 a 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je obdobný. V návaznosti na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu je pak nutno uvést, že správní orgán se posouzením přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců k námitce žalobce zabýval, a to v takovém rozsahu, v jakém žalobce uváděl skutečnosti, které v daném případě považoval za důležité a vhodné. V rámci tvrzení se správní orgány zabývaly tím, zda má žalobce na území České republiky rodinné příslušníky, dále se zabýval délkou pobytu žalobce na území a společensko-kulturními návyky a v souvislosti s tím pak možností vrátit se do země původu. Správní orgán na základě žalobcových tvrzení neshledal, že by rozhodnutí bylo ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené. Soud v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení, a proto považuje i tuto žalobcovu námitku za nedůvodnou.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný správní orgán náklady řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. července 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.